

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 19CoCsp/21/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120273625  
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radoslav Svitana, PhD  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120273625.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Radoslava Svitana, PhD., a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Viery Škultétyovej v spore žalobcu: B. O. X., X., so sídlom F. 5, W., G. XX XXX XXX, zastúpeného H. D., X. so sídlom F. 5, W., proti žalovanej: W. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., Š. O. XXX/XX, o zaplatenie 3 000,- eur, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. januára 2021 č. k. 5Csp/66/2020-196 takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

### odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 345,65 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 25.6.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. nepriznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie zdôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu - X. X., uzavrel dňa 14.11.2012 so žalovanou zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru žalovanej vo výške 4 010,- eur. Podľa zmluvy sa žalovaná zaviazala úver splácať v 120 mesačných splátkach po 72,35 eur. Z vyjadrenia žalobcu vyplýva, že zo strany žalovanej bola celkovo uhradená suma 3 664,35 eur. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú listom zo dňa 27.1.2018 na zaplatenie dlžnej sumy 810,27 eur s upozornením, že v opačnom prípade môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaná dlžnú sumu neuhradila, listom zo dňa 1.3.2018 právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že ku dňu 28.2.2018 došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Zo strany žalovanej došlo po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru k zaplateniu sumy 6,68 eur. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 26.3.2019 žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej sumy 4 770,14 eur s tým, že v prípade nezaplatenia bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.6.2019 X. X., postúpila pohľadávku voči žalovanej na žalobcu.

1.2 Právne súd prvej inštancie zdôvodnil rozhodnutie ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, pričom dospel k záveru, že išlo o spotrebiteľskú zmluvu a súčasne zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie zistil, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke spojenjej s úverom. V zmluve je uvedená suma 8 380,85 eur, avšak 120 splátok po 72,35 eur predstavuje sumu 8 682,- eur. Okrem toho do nákladov spojených s úverom je potrebné započítať aj spracovateľský poplatok vo výške 119,- eur a celková čiastka spojená s úverom potom predstavuje 8 801,- eur. V súvislosti s takto nesprávne uvedenou celkovou čiastkou spojenou s úverom je nesprávne uvedená aj RPMN. Súd pritom zastáva názor, že pokiaľ sa v bode 5.5.3 obchodných podmienok uvádza, že výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky, je toto ustanovenie neurčité. Pokiaľ posledná splátka úveru mala mať odlišnú výšku ako ostatné splátky, táto skutočnosť mala byť

určitým spôsobom (konkrétnou výškou) uvedená priamo v zmluve - v jej základných podmienkach. Pokiaľ odlišná výška poslednej splátky priamo v zmluve o úvere uvedená nie je, súd vychádzal z toho, že všetky splátky sú vo výške 72,35 eur, v súvislosti s čím je v zmluve uvedený nesprávny údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom a zároveň je RPMN uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Pre tento nedostatok súd posúdil predmetnú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov. Keďže žalovaná uhradila žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi celkom 3 664,35 eur, má doplatiť ešte 345,65 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaná dlžnú sumu neuhradila riadne a včas, dostala sa s plnením do omeškania a žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., t. j. 5 % ročne. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) s tým, že v konaní mala prevažný úspech žalovaná, avšak žalovanej žiadne trovy nevznikli, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti uvedenému rozsudku v zamietajúcom výroku (výrok II.) podal včas odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutú časť rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobe vyhovie, prípadne aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie zdôvodnil tým, že podľa časti II. zmluvy žalovaná požiadala o poistenie úveru v rozsahu Rozšírený súbor poistenia a podľa časti I. čl. II bodu 1 zmluvy sa zaviazala mesačne uhrádzať poplatok za poistenie úveru vo výške 2,45 eur. Poplatok za poistenie je vyňatý zo zahrnutia do celkových nákladov spotrebiteľa, nakoľko žalovaná nemusela uzavrieť túto doplnkovú službu, aby získala spotrebiteľský úver alebo aby ho získala za ponúknutých podmienok, a tento poplatok nemožno pri výpočte RPMN započítavať do výšky splátky. Žalobca poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ Radlinger proti FINWAY, kde bola konštatovaná neprípustnosť započítania poplatku za poskytnutie úveru do sumy úveru na účely výpočtu RPMN. Ďalej poukázal na to, že podľa bodu 5.5.3 Obchodných podmienok X. X., Y., pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a mikropodnikateľom (ďalej len „úverové podmienky“) „Výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom Pohľadávky Banky.“ Vzhľadom k uvedenému predstavovala výška poslednej splátky 62,75 eur a celková suma spojená s úverom predstavovala 119 x 69,90 eur (prvých 119 splátok bez poplatku za poistenie vo výške 2,45 eur) + 62,75 eur (posledná splátka bez poplatku za poistenie vo výške 2,45 eur) = 8 380,85 eur. Po dosadení do vzorca uvedeného v prílohe č. 2 k zákonu o spotrebiteľských úveroch ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je 18,44 %. Na základe uvedeného považuje žalobca výpočet banky v časti celkových nákladov ako aj RPMN za správny a zákonný a nestotožňuje sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého v predmetnej zmluve bola nesprávne uvedená RPMN a celkové náklady spotrebiteľa. S odkazom na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/232/2019 z 13.2.2020 ďalej uviedol, že rozdiel vo výške RPMN, ktorý je uvedený v zmluve a ktorý uvádza súd prvej inštancie, je v podstate zanedbateľný a nie je možné hovoriť o flagrantnom zavádzaní alebo klamaní spotrebiteľa. Napokon žalobca v odvolaní konštatoval, že tieto náležitosti zmluvy žalovaná žiadnym spôsobom nerozporela. Žalovaná bola počas celého konania pasívna, skutkové tvrdenia žalobcu nepoprela, žiadne prostriedky procesnej obrany neprodukovala. Žalobca považuje za rozporné s právom na spravodlivý súdny proces, pokiaľ súd vyhľadáva dôkazy v mene spotrebiteľa a spochybňuje skutkové tvrdenia žalobcu, nakoľko takéto konanie súdu presahuje rámec § 295 CSP. K tomu citoval uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 11CoCsp/45/2020, 43CoCsp/40/2020 a uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/295/2019 a sp. zn. 11CoCsp/43/2020 a zdôraznil, že náležitosti spotrebiteľskej zmluvy sú skutkovými tvrdeniami, ktoré žalovaná účinne nepoprela a ani len netvrdila, že tieto náležitosti spotrebiteľského úveru splnené neboli.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie (a spolu s ním aj súvisiaci výrok o trovách konania) je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

5. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a tiež bola nesprávne, v neprospech spotrebiteľa, uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN). Odvolací súd sa stotožňuje so žalobcom v tom, že výšku RPMN je potrebné počítať dosadením do vzorca, uvedeného v prílohe zákona o spotrebiteľských úveroch, nie prostredníctvom internetových kalkulačiek. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že správna hodnota RPMN má byť 20,34 % (a nie 18,44 %, ako je uvedené v zmluve). Výška RPMN, uvedená súdom prvej inštancie, je teda nepreskúmateľná.

6. Na druhej strane, odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že ak v zmluve (a ani vo formulári štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere) nie je osobitne uvedená výška poslednej splátky, je potrebné vychádzať z toho, že všetky splátky sú v rovnakej výške (v tomto prípade 120 splátok po 72,35 eur). Neobstojí odkaz žalobcu na bod 5.5.3 úverových podmienok, podľa ktorého výška poslednej splátky bude tvorená zostatkom pohľadávky banky. Takto formulovanú zmluvnú podmienku považuje odvolací súd za neprijateľnú, pretože umožňuje banke určiť výšku poslednej splátky prakticky ľubovoľne (mohlo to byť žalobcom v odvolaní uvádzaných 62,75 eur, ale rovnako tak 100 eur alebo 1000 eur, ak by banka práve takúto sumu považovala za zostatok svojej pohľadávky). Súd prvej inštancie teda správne konštatoval nezhodu medzi na jednej strane údajom v zmluve o celkovej čiastke, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť („celková čiastka spojená s úverom: 8 380,85 eur“) a na druhej strane výškou a počtom splátok (120 splátok x 72,35 eur = 8 682 eur, prípadne po odpočítaní poplatkov za poistenie úveru 120 x 2,45 eur je to 8 388 eur). Vyššie uvedený bod úverových podmienok pritom umožňoval ľubovoľné určenie výšky poslednej splátky, čo má rovnaký účinok, ako keby celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, nebola v zmluve uvedená vôbec.

7. Avšak aj keby odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) pri chýbajúcom určení presnej výšky poslednej splátky vychádzal z toho, že posledná splátka bude rovnaká ako predchádzajúce, aj nesprávnosť v celkovej čiastke, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, o necelých 8,- eur v neprospech spotrebiteľa, je spôsobilá ovplyvniť správanie spotrebiteľa, a teda je dôvodom na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Nemožno dať za pravdu žalobcovi, že ide o zanedbateľný rozdiel. Súd prvej inštancie však pri právnom posúdení veci citoval len ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (14.11.2012), podľa ktorého sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (k RPMN sa odvolací súd vyjadril vyššie). Opomenul však aplikovať ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a), podľa ktorého sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov aj vtedy, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

8. Pokiaľ súd prvej inštancie pri výpočte celkových nákladov spotrebiteľa pripočítal k splátkam (120 splátok x 72,35 eur) ešte spracovateľský poplatok 119,- eur, odvolací súd uvádza, že spracovateľský poplatok nesporne má byť súčasťou celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, keďže ide o náklad, ktorý je priamo spojený s poskytnutím úveru (bez jeho zaplatenia by spotrebiteľ úver nedostal). Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, ako právny predchodca žalobcu tento spracovateľský poplatok účtoval, najmä či ho započítal s istinou pri poskytnutí (čerpaní) úveru, prípadne či ho rozpočítal do splátok. Z výpisu z úveru, predloženého žalobcom, sa však javí, že právny predchodca žalobcu pri poskytnutí úveru pripočítal poplatok za poskytnutie úveru k istine, keďže vo výpise z úveru je ako „počiatočný zostatok“ uvedená suma -4 129,00 eur, pričom výška poskytnutej istiny úveru podľa zmluvy mala byť 4 010,00 eur. Je otázkou, či tento poplatok bol následne započítavaný aj do výpočtu úrokov. Pokiaľ žalobca v odvolaní argumentoval rozhodnutím Súdneho dvora vo veci C-377/14 Radlinger, odvolací súd zdôrazňuje, že uvedený rozsudok nemožno interpretovať tak, že by sa pri výpočte RPMN vôbec nemalo prihliadať na poplatok za poskytnutie úveru (resp. spracovateľský poplatok). Ide o to, aby sa tento poplatok správne započítal (t. j. aby sa nezapočítaval na strane nákladov spotrebiteľa dvakrát, najmä ak už je súčasťou istiny uvedenej v zmluve).

9. Odvolací súd nemôže v žiadnom prípade súhlasiť so žalobcom v tom, že náležitosti spotrebiteľskej zmluvy je potrebné považovať za skutkové tvrdenia a ak ich spotrebiteľ ako žalovaný nespochybňuje, súd ich nemôže preskúmať. Naopak, náležitosti zmluvy má súd povinnosť v spotrebiteľských sporoch ex offio preskúmať, pričom sa toto preskúmanie neobmedzuje len na (ne)existenciu či (ne)uplatňovanie prípadných neprijateľných zmluvných podmienok, ale súd musí ex offio overiť okrem

iného aj transparentnosť zmluvných podmienok (k čomu patrí aj uvedenie zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie spotrebiteľa uzavrieť alebo neuzavrieť takúto zmluvu), ale napríklad aj predzmluvný proces, napríklad informovanosť spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy, skúmanie jeho bonity a pod. (aj k tomu sa vyjadril Súdny dvor vo vyššie citovanom rozsudku vo veci C-377/14 Radlinger).

10. Napokon, a tým mal súd prvej inštancie začať, je povinnosťou súdu ex offio skúmať aj vecnú legitimitáciu oboch strán sporu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku pritom nevyplýva, že by sa súd zaoberal otázkou platnosti postúpenia pohľadávky z banky na žalobcu, teda splnením predpokladov podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Takisto nie je zrejmé, či súd prvej inštancie venoval pozornosť splneniu zákonných predpokladov predčasného zosplatnenia úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. V spise sa totiž síce nachádzajú dve výzvy banky, adresované žalovanej (z 27.1.2018 a z 26.3.2019), avšak ani k jednej z nich žalobca nepredložil doklad o jej doručení žalovanému.

11. Z týchto dôvodov, t. j. preto, že sa súd prvej inštancie spravoval nesprávnym právnym názorom, pokiaľ išlo o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN, a k iným dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru sa právne relevantným spôsobom nevyjadril, a keďže preskúmanie vyššie uvedených otázok môže byť spojené s ďalším dokazovaním, ktoré by bolo nad rámec odvolacieho konania, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. (a aj vo výroku III. o trovách ako súvisiacom výroku) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie preskúma aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, transparentnosť zmluvných podmienok (zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere), najmä pokiaľ ide o započítanie spracovateľského poplatku a poplatku za správu úveru do celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť (ale aj otázku, či mal byť do celkovej čiastky započítaný aj poplatok za poistenie - vzhľadom na obranu žalobcu v odvolaní súd preskúma, či žalovaná mala možnosť odmietnuť poistenie a či by jej v takom prípade bol poskytnutý spotrebiteľský úver za rovnakých podmienok). Následne bude môcť súd posúdiť, či celková čiastka spojená s úverom bola v zmluve uvedená správne alebo nie, pričom zohľadní aj chýbajúci údaj o presnej výške poslednej splátky, ak mala byť odlišná od predchádzajúcich splátok. Súd prvej inštancie v novom rozsudku rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

12. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).